

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

26 ГРУДНЯ

Кличте мене шльондрою. Називайте імпульсивною. Навіть захмелілою. Ніхто ніколи мені такого не говорив, але точно мусив би цього ранку. Минула ніч вида-лася жахіттям.

Так тихо, як тільки можу, я вислизаю з нижнього ярусу ліжка й навшпиньках крадуся крижаною підлогою до сходів. Моє серце б'ється настільки гучно, що я дивуюсь, як цей звук не виривається за межі мого тіла. Останнє, чого мені хочеться, — розбудити Тео, бо тоді доведеться подивитися йому в очі до того, як мій мозок прокинеться й зберуться докупі думки.

Два кроки від ліжка, — і підлога, звісно ж, скрипить, мов у будинку з привидами. Майже три десятиліття ця дошка відіграла роль жертви наших дитячих побігеньок нагору по їжу та вниз до ігор чи до ліжка в підвалі. Звінчись навшпиньки, обережно ставлю стопу на сходинку вище й полегшено зітхаю, спершись на ногу без жодного звуку. Не кожному так щастить; завдяки тій розхитаній дошці Тео, що прокрадався сходами о пізній порі (чи ранній, — залежно від того, як на це подивитися), ловили на гарячому вже стільки разів, що я навряд чи зможу порухувати.

Опинившись у кухні, я вже менше переймаюся непомітністю та прискорююсь. Досі темно; будинок тихий, але дядечко Рікі скоро прокинеться. Тут завжди рано встають.

Мое вікно можливостей зрозуміти, як усе залагодити, швидко звужується.

Спогади минулої ночі крутяться в голові, немов огидний кінеограф, і я мчу широким сходовим маршем на другий поверх, ігнорую омелу, яка висить над майданчиком, огинаю поруччя, ковзнувши у своїх шкарпетках, усіяних візерунками карамельної тростини, тихо скрадаюся коридором і відчиняю двері до вужчих сходів, що ведуть на горище. Піднявшись, легким поштовхом ліктя відчиняю двері Бенні.

— Бенні, — шепочу крізь прохолодну темряву. — Бенні, прокинься. Це терміново.

З іншого кінця кімнати долинає хрипкий стогін, і я попереджаю його:

— Я вмикаю світло.

— Ні...

— Так, — тягнувшись до вимикача, й кімнату заливає яскраве світло. У той час як нас, дітлахів, здавна відправляють у заслання на двоповерхові ліжка в підвал, горище кожного грудня перетворюється на спальню Бенні, і я думаю, що ця кімната — найкраща в будинку. У ній стеля нахилена під кутом, а ще є довге вітражне вікно в дальньому кінці, яке проєктує сонячне світло на стіни яскравими синіми, червоними, зеленими та помаранчевими смугами. Вузьке двоспальне ліжко ділить простір з упорядкованою сумішшю родинних реліквій, коробок з прикрасами до різноманітних свят, шафою бабусі й дідуся Голлісів, повною старого зимового одягу з тих часів, коли купівля будинку в Парк-Сіті не вважалася такою вже й комічною фінансовою перспективою для директора старшої школи з Солт-Лейка. Оскільки за мого дитинства в жодній сім'ї більше не було дівчат, я на самоті бавилася ляльками в цій кімнаті, а іноді Бенні ставав моїм глядачем.

Проте зараз мені не потрібна аудиторія. Я в пошуках чуйного вуха й холодної, мов постріл, поради, бо вже перебуваю на межі істерики.

— Бенні. *Прокинься.*

Він спирається на лікоть, а іншою рукою протирає сонні очі. Хрипить із австралійським акцентом:

— Котра година?

Хапаю телефон липкою долонею.

— П'ята тридцять.

Бенні дивиться на мене примруженим скептичним поглядом.

— Хтось помер?

— Ні.

— Зник?

— Ні.

— Рясно стікає кров'ю?

— Хіба що подумки, — я заглиблююся у кімнату, загортаюся у старий вовняний плед і сідаю в плетене крісло, що стоїть перед ліжком. — Допоможи.

У свої п'ятдесят п'ять Бенні все ще має пухнасте піщане волосся, з яким ходить, скільки себе пам'ятаю. Воно сягає йому підборіддя — таке хвилясте, ніби його завивали роками, а в якийсь момент вирішили залишити як є. Я завжди уявляла, що він був гастролюючим адміністратором рок-групи з вісімдесятих чи мандрівником, який водив багатих туристів прямо на погибель у хащі. Істина — він працював портлендським слюсарем — менш захоплива, хоча бренькіт бірюзових браслетів на руці та намисто з бісеру принаймні дозволяють мені фантазувати.

Прямо зараз його волосся радше нагадує заплутане гало хаосу на маківці.

У мене є історія про кожне з решти дванадцяти тіл у будинку, але Бенні — особливий. Він — товариш моїх батьків

по коледжу (всі дорослі в цій хижці відвідували разом Університет Юти (за винятком Кайла, який одружився з одним із них)), але Бенні завжди був мені радше другом, ніж дядьком. Він із Мельбурна, має врівноважений та неупереджений характер. Бенні — одвічний парубок, мудрий наставник і єдина людина в моєму житті, яка точно може сказати щось слушне, коли думки виходять з-під контролю.

У дитинстві я збирала різні плітки, а потім при зустрічі на вихідних із нагоди Четвертого липня чи Різдва переказувала те все, щойно він опинявся зі мною сам на сам. Бенні вміє вислухати й дати найпростішу, найменш осудливу пораду без дорікань. Сподіваюсь, його холодний розум і тепер мене врятує.

— Гаразд, — разом з кашлем із його горла ніби сиплються піщинки. Він відкидає від обличчя кілька свавільних пасем. — Спробуймо.

— Добре. Отже, — попри мою паніку й годинник, що вже цокає, я вирішую, що краще вже обережно пояснити йому суть проблеми. — Минулого вечора в підвалі Тео, Майлз, Ендрю та я грали в настільні ігри, — починаю розповідь.

— Ага, — повільно гурчить він. — Стандартний вечір.

— Підказка, — зволікаю, відкинувши темне волосся за плече.

— Слухаю, — Бенні, як завжди, блаженно терплячий.

— Майлз заснув на підлозі, — продовжую. Моєму молодшому брату сімнадцять, і, як більшість підлітків, він може спати хоч на гостроверхо́му камені. — Ендрю пішов у плавучий будинок.

Його «ага» — справжнє кепкування, бо Бенні досі веселить те, що Ендрю Голліс — старший брат Тео — нарешті поставив крапку у стосунках із батьком і знайшов вихід з інфантильної ситуації з двоярусним ліжком: він переїхав у плавучий будинок на час різдвяних свят. Це — маленька

продувана вітром стара будівля за двадцять ярдів від основної хижки. Мене особливо смішить те, що плавучий будинок і близько не біля води. Найчастіше його використовують як розширення заднього подвір'я влітку, але він, безсумнівно, не призначений для ночівлі гостей з Рокі-Маунтін у грудні.

І хай як мене бісило, що я не бачу Ендрю Голліса на верхньому ярусі ліжка в кімнаті, відверто кажучи, не можна його в цьому звинувачувати.

Усі, хто ночує в підвалі, вже не діти. Утім, так заведено, що Тео може (зм!) спати будь-де, і мій брат, Майлз, боготворить його й піде за ним куди завгодно, а я мирюся з цим, тому що моя мати власноруч убила б мене, якби я хоч раз пожалілася на більш ніж достатню гостинність родини Голлісів. Однак Ендрю (майже тридцятирічному дядькові) вже точно набридло втихомирювати батьків, тож він узяв ліжко-розкладачку й спальний мішок та попростував своєю дорогою геть із хижки в найпершу ніч після нашого прибуття.

— Перед тим ми всі трішки випили, — продовжую та зразу додаю: — Тобто всі, крім Майлза.

Бенні здійняв брови.

— По два, — заочую я очі, — ег-ноги¹.

Цікаво, чи розуміє Бенні, до чого йде? Я — горезвісна любителька випити, а Тео славиться здатністю легко збуджуватись. Хоча, якщо чесно, він вічно збуджений.

— Ми з Тео пішли нагору взяти трохи води, — я оближую губи й гучно ковтаю, раптом вкрившись рум'янцем. — М-м-м... А потім ми ніби... — затамовую подих, видушуючи слова. — Ми цілувалися в сніях.

¹ Ег-ног — слабоалкогольний молочний коктейль із додаванням яйця, що традиційно готується на Різдво в Америці та Європі. — Тут і далі прим. пер.

Бенні сидить незворушно, а тоді повертає на мене свої широко розплющені від подиву очі.

— Ти ж говориш про Ендрю, чи не так? Ти й Ендрю?

Ось тобі й маєш. Цим обережним запитанням Бенні забив гвіздок мені в голову.

— Ні, — нарешті визнаю. — Не Ендрю. Тео.

Кажу ж: я — шльондра.

З тверезими й дратівливо ясними думками від самого ранку та коротка нестямна сутичка минулої ночі здається помутнінням. Це я ініціювала її чи Тео? Знаю лише, що вийшло навдивовижу незграбно. Жодним чином не звабливо: зуби цокотять, якісь гарячкові стогони й цілунки. Його рука фактично прикипіла до моїх грудей у русі, який радше нагадував перевірку молочних залоз, аніж пристрасні обійми. Саме тоді я відштовхнула його і, завертвшись із вибаченням, пірнула під його рукою та втекла до підвалу.

Мені хочеться задушити себе подушкою Бенні. Ось що я отримала, нарешті погодившись на пропозицію Рікі Голліса випити ег-ногу.

— Стривай, — схилившись, Бенні підіймає рюкзак з підлоги поряд із ліжком і дістає люльку.

— Серйозно, Бенедикте? Ще навіть не світанок.

— Послухай, *Мейвах*¹, ти розповідаєш мені, що цілувала-ся з Тео Голлісом минулої ночі. Ти не маєш права сварити мене за одну затьяжку, перш ніж я почую решту розповіді.

Справедливо. Я зітхаю, заплющивши очі й піднявши обличчя до стелі, та відправляю всесвіту німе прохання стерти минулу ніч із життя. Та, на жаль, роззирнувшись, розумію, що досі перебуваю на горищі з Бенні, який глибоко вдихає канабіс перед світанком, і цілим відром жалкування, що розхлюпалося в моєму животі.

¹ Тут: рейвах на ім'я Мей.

Бенні видихає смердючий стовп диму й кладе люльку назад у сумку.

— Гаразд, — говорить він, примружено глянувши на мене. — Ти і Тео.

Я здмухую гривку з обличчя.

— Будь ласка, не кажи це таким тоном.

Він здійсмає брову. Ну?

— Ти ж знаєш, що твоя мама з Лізою жартували всі ці роки... чи не так?

— Та знаю.

— Ти вічно прагнеш усім догодити, — каже він, вивчаючи мене, — але це вже виходить за будь-які рамки.

— Я зробила це не для того, аби когось ошчасливити! — замовкаю, думаючи. — Здається.

Це вже багаторічний жарт: коли ми були дітьми, наші батьки сподівалися, що ми з Тео одного дня будемо разом. Потім офіційно станемо сім'єю. І, гадаю, на паперах це цілком могло б виявитися реальністю. Ми народилися з різницею рівно у два тижні. Нас хрестили в один день. Ми спали разом на нижньому ярусі ліжка, поки Тео не виріс настільки, щоб точно не мати потреби зістрибувати з верхнього спального місця. Коли нам було по чотири, він підстриг моє волосся кухонними ножицями. Я обклеювала його обличчя й руки пластирами щоразу, як ми лишалися самі, поки наші батьки не додумалися ховати їх. Щоб нас попросили вийти з-за столу, я крапа з його тарілки спаржу, а він — мою варену моркву.

Але все це — дитячі забавки, а ми більше не діти. Тео — хороший хлопець, і я обожнюю його, бо ми практично сім'я, і я в деякому сенсі маю це робити, однак ми вирости настільки різними людьми, що іноді здається, ніби єдине, що в нас може бути спільного, сталося понад десятиліття тому.